

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Polanci Societatis Iesv Theologi, Directorivm
Breve, Ad Confessarii, Ac Confitentis Mvns Rectè
Obeundum**

Polanco, Juan-Alphonso de

[Köln], 1617

Probationes ad confirmandum frequentem Eucharistiæ vsum, tum ex
Sacra scriptura, tum ex veteri Ecclesia iam inde ab Apostolorum
temporibus consuetudine, & auctoritate depromptæ. Capvt IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41600

artis suæ peritissimis & exercitatissimis,
summa fides adhiberi meritò debet.

*Probationes ad confirmandum frequentem
Eucharistiæ usum, tum ex Sacra scriptura,
tum ex veteri Ecclesia iam inæ ab
Apostolorum temporibus consuetudine,
& auctoritate depromptæ.*

CAPVT IV.

IAM verò, quoniam aduersariorum
objectionibus & argumentis satis esse
responsum videtur: reliquum est, ut
ad ipsam veritatem, quam tuemur illu-
strandam accedamus: hoc est, sanctissi-
mæ Eucharistiæ frequentationem, præ-
cipuè singulis hebdomadibus (quod est
nostri, ut jam diximus, instituti) laudabi-
lem, vtilem, maximeq; fructuosam esse,
& ab omnibus doctis & Catholicis viris
summè probatam & commendatam,
immo non solum vtilem, sed magis vti-
lem ac fructuosam, quam abstinentiam
ab ea, cæteris paribus, sine controuersia
esse. Quam doctrinam spero me per gra-
tiam Domini nostri IESU CHRISTI,
in magnam consolationem frequenter
accidentium ad hanc sacram Synaxim,
augmentumq; deuotionis ipsorum, ita
comprobarum, ut nulla aduersarijs
tergiuersario relinquatur. Idque planis-
simum

TI
requentatio.
nulli ex con-
agis, quam
mysterium
opterea frigi-
dmonere ad
iusmodi ho-
ri aut defens
e grauissimis
damnatione
ijs obnoxios
s An verò
ni accedant,
ne, dum a.
os condem-
adhuc ob
hoc dignis
carant, sine
edant Nos
ti accedunt
tatione lo-
& charita-
n potest, ut
accedunt,
& reueren-
, accedant.
um senten-
contempla-
genere, ut
artis

fimum fiet tam testimonijs scriptura-
 rum, quàm Catholicae Ecclesiae consue-
 tudine, ac doctrina; communique ferè
 omnium sanctorum Patrum, tam Grae-
 corum, quàm Latinorum consensu, &
 firmissimis validissimisque rationibus,
 quarum permultae probant frequentem
 usum, non solum semel in hebdomada,
 verumeriam quotidie communicandi,
 praesertim in hominibus à vulgari com-
 muniq[ue] vita semotis, & in negotijs se-
 cularibus ac profanis non multum oc-
 cupatis. Fatemur tamen, in introducenda
 in populos fideles frequenti commu-
 nione, rationem vel maximam tempore-
 rum, locorum, & personarum habenda-
 dam, ut sine scandalo, rixa, & contumel-
 iose, & cum quàm maximo potest fru-
 ctu, atque aedificatione introducatur,
 atque recipiatur. Illud etiam affirma-
 mus, in quibusdam regionibus, ubi con-
 suetudo communicandi non viget, usum
 frequentis communionis differre
 satius esse, quàm cum pusillorum offensa
 inducere: tantisper tamen, dum
 & per verbi diuini concionatores, vel
 piorum hominum consuetudinem tam
 praepositi, quàm subditi, bene de veritate
 atque

atque vtili-
 docti, can-
 consolati-
 exemplo
 menti sus-
 tentur. Cu-
 diuina mu-
 aliquorum
 tetigerit o-
 disputatio
 solet. Ca-
 frequentia
 vel irriten-
 tatis edoc-
 omnia (n-
 & pruden-
 considera-
 mus.

Nunc
 sita verit-
 Et quoni-
 dignissim-
 sancto m-
 non crit-
 citare, q-
 res ad illu-
 re possun-

atque utilitate eius frequentationes edocti, eandem cum gaudio ac spirituali consolatione recipiant : & alij aliorum exemplo ad salutiferam huius Sacramenti susceptionem ducantur , & inuidentur. Cùm enim populus rudis , & ad diuina munera cognoscenda tardus sit, aliquorum magis exemplo, quorum cor tetigerit dominus, commoueri, quàm disputationibus rationibusque impelli solet. Cauendum etiam est, ne ab ea frequentia abstinere reprehendantur, vel irritentur, sed potius in spiritu lenitatis edoceantur, & informentur. Quæ omnia (ne singula persequamur) pio & prudenti dispensatori cognoscenda, considerata & exequenda relinquimus.

Nunc tempus postulat, vt ad proposita veritatis probationem accedamus, *Probationes*
 Et quoniam in veteri Testamento hoc *ex veteri*
 dignissimum Sacramentum, à Spiritu *testamento.*
 sancto multipliciter est designatum : non erit abs re, aliqua ex multis loca citare, quæ sacri Catholicique Doctores ad illud retulerunt. Ex quibus probare possumus, quàm utilis & fructuosa sit.

Pf. 101. sa sit illius sumptio: vnde Dauid inquit: Percussus sum vt fœnum, & aruit cor meum, quia oblitus sum comedere panem meum, id est, sacram Eucharistiam sumere. Quòd si ex obliuione & abstinentia illius, tam miseri sequuntur effectus: consentaneum erit, vt ex frequenti illius vsu optimi fructus percipiantur.

Idein etiam Dauid alibi ait: Vt ex *Pf. 103.* hilaret faciem in oleo, & panis cor hominis confirmet. Quod etiam sacri Doctores de Eucharistia dictum interpretantur, cuius est hic singularis effectus, ac proinde constat, quàm expediat illam frequenter accipere.

Sapientia quoque clamat: Venite, comedite panem, & bibite vinum, quod miscui vobis. Quis igitur erit a deo inhumanus atque agrestis, vt Sapientia tam liberaliter alioqui nos inuitantis, conuiuium quàm sæpissimè adire recuset: vnde præsertim sic salutarem animæ alimoniam roburque relaturus

Ex 16. Manna etiam (quod perfectissimam *Pfal. 77* Sacramenti huius figuram fuisse ex tot sacrae scripturae locis constat) vtilem & fructuosam eiusdem frequentationem nobis esse, quamdiu in hac peregrinatione versamur, ostendit. Quid enim scriptu-

scriptura d
lijs Israel i
quisque s
pto) collig
ctus deside
diebus: in
est Domin
(inquam) d
gnificat: n
simum vic
Eucharisti
batum, su
dum per
vitæ deser
vsque ad v
psum non
liena figur
pria form
debimus:
huius mu
centes ad
tis viribus
Illud et
mur asser
quam plu
ti sacrosan
qu oridia
ex tribus
in quibus

scriptura diuina, cum narrat Moysen filijs Israel imperasse, vt tantum mannae quisque singulis diebus (Sabbato excepto) colligeret, quantum vnus diei victus desideraret? Colligite (inquit) sex diebus: in die autem septimo Sabbatum est Domini; idcirco non inuenietur. Quid (inquam) diuina scriptura hic nobis significat? nisi verum illud manna, sanctissimum videlicet CHRISTI corpus in Eucharistia, singulis diebus, praeter sabbatum, sumi posse? Hoc est quotidie, dum per huius laboriosae ac luctuosae vitae desertum peregrinamur a Domino, vsque ad verum illud Sabbatum, cum ipsum non iam in aenigmate, nec sub aliena figura, sed facie ad faciem in propria forma, sicut est in gloria Patris, videbimus: Si modo Aegypto relicta, per huius mundi desertum integri & innocentes ad veram promissionis terram totis viribus contendamus.

Illud etiam maxime, quam nos tueremur assertionem, comprobatur, quod quam plurimis locis veteris Testamenti sacrosancta Eucharistia in pane, qui quotidianus est cibus, praesignetur: vt ex tribus infra citandis locis colligitur, in quibus manna illud, praecipua huius

I § sacra-

- sacramenti figura, panis vocatur. Legitur enim Exod. 16. Ecce ego pluam vobis panes de caelo Et paulò post: Dabit vobis Dominus vesperi carnes edere, & manè panes in saturitate. Et in Psalmo 77. Panem Angelorum manducauit homo, cibaria misit eis in abundantia. Et Sap. 16. Sapientiae 16. Pro quibus Angelorum esca nutriuisti populum tuum. & paratum panem de caelo praestitisti eis sine labore. Multis etiam alijs in locis panis figura huius Sacramenti fuisse significatur; vt Esaia 30. Panis frugum terrae erit vberimus & pinguis. Et Leuitici 23. Offeretis sacrificium nouum ex omnibus habitaculis vestris, panes primitiarum duos, de duabus decimis similia. In Gen. 14. dem quoque per panem, quem Melchisedech Sacerdos Dei altissimi, obtulit Domino cum Abraham reuertenti à caede Regem benedixit: atque etiam per panem illum subcineritium, in cuius fortitudine Elias ambulauit quadraginta diebus & quadraginta noctibus, vsque ad montem Dei Oreb: per panes demum propositionis signabatur. Quotum igitur tot in locis sacrosanctam Eucharistiam Panis praesignat? nisi vt quem-

quemadmodum
bus communi
mendus est
sic Eucharistia
veritatem,
paratis, fructuosam
tum figura
maxime quae
Si vero
niamus, &
annem locum
etiam quam
huius Sacramenti
Cum enim
mur, & in
saepe nobis
vera vita,
sum panis
lo descendit
cauerit. nisi
panis viu
manduca
ternum.
mea est p
adeò arr
re se nego
vt oblata

quemadmodum sanis & bene valentibus communis hic panis frequenter sumendus est, si vitam suam tueri velint, sic Eucharistiam, illius panis expressam veritatem, omnibus bene affectis riteq; paratis, frequenter sumptam, vtilem ac fructuosam esse intelligamus: si figuratum figuræ respondere, cum aptissime maximeque propriè possit, oportet.

Si verò ad nouum Testamentum veniamus, & Dominum nostrum apud Ioannem loquentem attendamus, profectò quàm sit nobis necessarius frequens huius Sacramenti vsus, intelligemus. Cùm enim sæpè per peccatum moriamur, & indigeamus vita, accedendum sæpè nobis est ad hunc panem, qui est vera vita, cùm ipse Dominus dicat. Ego sum panis vitæ. Et: Hic est panis de cœlo descendens, vt si quis ex ipso manducauerit nō moriatur. Et postea. Ego sum panis viuus, qui de cœlo descendi: si quis manducauerit ex hoc pane, viuet in æternum. Et panis quem ego dabo caro mea est pro mundi vita. Quis autem erit adeò arrogans, vt sæpe hoc pane indigere se neget? Quis adeo stultus ac demens, vt oblata sibi vita, velit manere in mor-

*Proba-
tiones
ex nouo
Testa-
mento.*

10. 11. 12.

te? Et vt intelligas eum de huius Sacramenti vsu loqui, subjungit: Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Deinde: Caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus. Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo. Cùm ergo sapissimè alimento indigemus, & opus sit nobis habere vitam in nobis, & manere in Christo, quod fit per huius sacramenti sumptionem, quis negabit frequentem illius vsum maximè fructuosum nobis esse? Qui verò aiunt Christum Dominum in hoc 6 cap (quia cùm multi ex discipulis non planè docti de mysterijs diuinis, audientes illa verba submurmurassent, atque dixissent; Durus est hic sermo, & quis potest audire? respondit, Spiritus est, qui viuificat: caro non prodest quicquam: Verba, quæ ego loquutus sum vobis, Spiritus & Vita sunt) non de Sacramentali, sed de spiritali sumptione loqui ijs non respondemus, & contra vnà cum Chrysoft. & August. & multis alijs Patribus contendimus Christum hinc loqui de sumptione Sacramentali; & quod dixit, Spiritus est, qui viuificat, caro non prodest quicquã:

Et,

Et Verba
Spiritus &
puli nimis
ligebant
di oportet
carnes,
Quos Ch
cens non c
dicuntur,
tere eos vi
bus panis
Cœna inst
Christi ve
est; non au
Idem q
batur Luc
nus Iesus
suis corpu
cite in me
bus verbis
confecit, &
cõficiendo
poris con
videretur
litate ac d
postea sui
runt, vt i
Dominus
poris sum

Et Verba, quæ ego locutus sum vobis, Spiritus & vita sunt, dixisse, quia discipuli nimis carnaliter ipsius verba intelligebant, credentes eius carnem comedi oportere, sicut edebantur animalium carnes, quæ dentibus conteruntur.

Quos CHRISTVS ab errore liberat, docens non carnaliter debere intelligi, que dicuntur, sed magis spiritualiter: oportere eos videlicet comedere sub speciebus panis, sicut ipse postea in vltima Cœna instituit. Et hoc modo intellectis Christi verbis sumptio Sacramentalis est: non autem carnalis.

Idem quoque ex verbis Christi probatur Lucæ 22. Postquam enim Dominus Iesus confecit, & dedit discipulis suis corpus suum, eisdem dixit: Hoc facite in meam commemorationem: quibus verbis hortatus est eos, vt sicut ipse confecit, & dedit illis, ita & ipsi facerent, cõficiendo ac dando alijs sine aliqua temporis conditione: & quotiescunque illis videretur expedire, pro populorum utilitate ac deuotione. Quod ipsi Apostoli postea suis temporibus diligenter fecerunt, vt inferius ostendemus. Si verò Dominus noster ad frequentem sui corporis sumptionem non est adhortatus,

I 5 quis

NTI
huius Sacra-
Nisi mandu-
is, & biberi-
ebitis vitam
verè est ci-
porus Qui
bibit meum
ego in illo,
to indigea-
re vitam in
quod fit
onem, quis
um maximè
verò aiunt
6 cap (quia
planè docti
& illa verba
ffent; Du-
est audire?
ificat: caro
a, quæ ego
& Vita
ed de spiri-
responde-
ost. & Au-
contendi-
sumptione
piritus est,
t quicquã:
Et,

quis erit ita audax, ut damnet frequenter accedentes ad mensam, ad quam Dominus tam liberaliter inuitat.

Luc. 11.

August.

Cyprian.

Ambros.

Hieron.

Ad hoc etiam facit illud orationis Dominicæ: Panem nostrum quotidianum da nobis hodie, Quod Augustinus ad Probam, Cyprianus, Ambrosius, ac Hieron. multique alij Patres, de sancto Eucharistiæ Sacramento dictum interpretantur. Vocatur autem quotidianus, quia eo quotidie indigemus, cum quotidie Deum offendamus: quem panem docet nos Dominus petere hodie id est, quotidie. Sic enim intelligit D. Ambrosius quando ait: Quotidie si accipis, quotidie tibi hodie est. Vnde planum fit, nos vtiliter & fructuosè posse quotidie sumere, quod Dominus nos docet quotidie petere. Et quod satis commodè de hoc Sacramento Eucharistiæ id dictum intelligi possit, argumento est, quod quem hic Lucas vocat quotidianum, Matthæus supersubstantialē appellat, si ad verba Latina respiciamus: Græcus verò codex apud vtrumque Euangelistam habet τὸν ἐπιπροσῆτον, quod quidem quotidianum, & supersubstantialem significat, Est autem hic maximè animaduertendum apud

Ambros.

lib. 5. de

sacra-

ment.

cap. 6.

Matt. 6.

τὸν ἐπι-

προ-

σῆτον.

quod quidem quotidianum, & supersubstantialem significat, Est autem hic maximè animaduertendum apud

può vtrum
articulum

Græcam sa
hic videtur
dam excell
autè potest
lis & excel
Christus i
est panis v
non morie
vis & natu

Paulus c
ait: Probe
de pane ill
in loco D
sta proba
mus) conf
igitur non
quantum
batus acc

Idem eti
rans insti
Cristum c
tum, suisq
Hoc faci
Que verb
pro frequ
cere doce
nè frequè

puđ vtrumque Euangelistam præponi articulum T O N , qui juxta phrasin Græcam sæpissimè emphasin habet, vt hic videtur: atque ideo panem quendam excellentissimum significare. Quis autè potest alius panis supersubstantialis & excellentissimus peti, nisi ipsemet Christus in Sacramento sumendus qui est panis viuus, quem qui comederit, non morietur in æternum, quæ est illius vis & natura.

Paulus quoque prioris ad Corinth II. *Paulus* ait: Probet autem seipsum homo, & sic 1. ad de pane illo edat, & de calice bibat: Quo *Cor. II.* in loco D. Paulus hortatur omnes, vt facta probatione (de qua jam loquuti sumus) confidenter accedant. Quomodo igitur non fructuosus erit talis accessus quantumuis frequens, dummodo probatus accedas.

Idem etiam Paulus paulò superiùs narrans institutionē huius Sacramenti, ait Christum cùm confecisset hoc Sacramentum, suisq; dedisset discipulis, dixisse illis Hoc facite in meā commemorationem. Quæ verba D. Thom. illud caput enarās, pro frequentatione huius Sacramenti facere docet. Ea vt (inquit) ostendat rationē frequētandi hoc mysteriū, subjungit:

I 6. Hoc

Hoc facite in meam commemoratio-
nem, &c.

*Apostolorum
consuetudine
frequenter
commu-
nicatio pro-
batur.*

Actor 2.

Ex consuetudine etiam nascentis Ec-
clesiæ ab ipsis Apostolis introducta &
seruata, idem probari potest. Fuit enim
tunc consuetudo recepta (quam credi-
mus ex verbis Christi mansisse) frequen-
ter communicandi: vt aperte colligitur
ex Actis Apostolorum, vbi in concione,
quam post acceptum Spiritum sanctum
in die Pentecostes Petrus habuit, legitur:
Qui ergo receperunt sermonem eius, bap-
tizati sunt, & appositæ sunt in illa die
animæ circiter tria millia: Et sequitur:
Erant autem perseverantes in doctrina
Apostolorum, & communicatione, &
fractione Panis, & orationibus. Vnde
jam non potest negari tempore Aposto-
lorum in ipsis primordijs nascentis Ec-
clesiæ, tanquam vtilem & fructiferam,
frequentatam fuisse sacram Commu-
nionem, cum omnes quotquot conuer-
tebantur ad fidem, in communicatione
& fractione Panis perseverarent.

1. Cor. II

Hanc fuisse quoque consuetudinem
primitiæ Ecclesiæ satis constare vide-
tur ex prioris Pauli ad Corinth. I. vbi
ait: Conuenientibus vobis in vnum, jam
non est Dominicam cœnā manducare,
&c.

care, &c.
fuisse in C
niendi ad
illo capit
quòd ad c
quòd non
Conuenie
na profan
ruebant, &
peres, qu
bebant, c
Hoc mod
minicam
ret, Quòd
nam, dig
modo qu
laude, sed
propterea
non laude
in qua n
Sacramen
vt proba
rent mem
commess
qui non l
Hanc e
Ecclesiar
clarat su
edixit hi

care, &c. Vnde apparet consuetudinem fuisse in Corinthia Ecclesia, sæpe conueniendi ad cōmunionem. Neq; Paulus in illo capite (ne quis fallatur) Corinthios, quòd ad communionem cōueniant, sed quòd non ritè conueniant, reprehendit. Conueniebant enim veluti ad quotidiana profanaque conuiuia, vbi se vino ob- ruebant, & epulis ingurgitabant, & pau- peres, qui victui quidem necessaria ha- bebant, confundebant. Vnde ipse ait. Hoc modo conuenire, iam non est Do- minicam cœnam manducare: ac si dice- ret, Quòd acceditis, ad Dominicam cœ- nam, digni estis laude: sed quod non eo modo quo debetis, acceditis, iam non laude, sed vituperatione digni estis. Et propterea subiungit. Laudo vos, in hoc non laudo, quia quando Dominus Iesus in qua nocte tradebatur, confecit hoc Sacramentum, tradidit illud discipulis, vt probati & digni accedentes recole- rent memoriam passionis eius, non vt in commensationibus & ebrietatibus eos, qui non habent, confunderent.

Hanc etiam laudabilem consuetudinẽ *Anacle-*
Ecclesiam deinceps receptam seruasse de *tus.*
clarat summus Pontifex Anacletus qui *vt est*
edixit his verbis: Peracta consecratione, *in c. 17. §.*
omnes

data di-
stin. 2.
de con-
secrat.

omnes communicent, qui noluerint Ecclesiasticis carere liminibus. Sic enim & Apostoli statuerunt, & sancta Romana tenet Ecclesia. Ex quibus nemo iam Catholicus inficiari poterit hanc fuisse & Apostolorum, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ consuetudinem, immò institutū, atque sancitum certè iam tum ab Anacleto temporibus vsq; ad eius decreti ac edicti abrogationem. Hoc autem nunquam statuissent Apostoli, nec sancta Romana seruasset Ecclesia, nec tanta seueritate beatus Pontifex edixisset, vt singulis diebus sumeretur communio, nisi vtilius & fructuosius esset frequenter, quàm rarò communicare. Quòd si postea refrigescente deuotione fidelium, edictum hoc fuit immutatum: non tollitur, si ex eadem deuotione Christi fideles voluerint sæpe cõmunicare, quin multò melius faciant, quàm si ex timore abstineant: cùm sola causa mutandæ illius consuetudinis, Pontificisque præcepti, diminutio deuotionis, hominum crescente malitia fuerit.

Hieron. Beatus etiam Hieronymus, hanc consuetudinem Romanæ Ecclesiæ suis temporibus fuisse testatur: Scio (inquit) Romanæ hanc esse consuetudinem, vt fideles
sem.

semper C
epistola a
dinem que
di in Rom
obseruari
rassè erian
mus Quar
ctu, osten
quadam
testatur: S
sumus, De
mysterij c
Quod vti
cto regiu
ex frequer
gens nob
Ab iis
nasse, & v
durasse co
quam rec
perpetua
tiquissim
tiosi Ioan
paret. Est
dam scrib
cepimus)
Missæ au
omnes sa
accipiant

semper Christi corpus accipiant, Et in epistola ad Lucianum asserit consuetudinem quotidie Eucharistiam accipiendi in Romanorum Ecclesiis, & Hispaniæ obseruari. Quam consuetudinem durasse etiam per multa tempora credimus. Quanta autem cum utilitate & fructu, ostendit mater Ecclesia, quæ sic in quadam oratione de hoc Sacramento testatur: Sumptis muneribus sacris, quesumus, Domine, ut cum frequentatione mysterij crescat nostræ salutis effectus. Quod utiq; Ecclesia, quæ à Spiritu sancto regitur, nunquam caneret, nisi verè ex frequentatione sacre Eucharistiæ ingens nobis fructus accresceret.

Ab iis Apostolorum temporibus manasse, & vsque ad hanc nostram ætatem durasse consuetudinem illam censemus, quam receptam summa consensione, & perpetua religione retinet, seruatq; antiquissima ecclesia Æthiopiæ, quæ prætoriosi Ioannis potētissimi Regis imperio pareat. Est enim in ea mos (sicut & quidam scribit, & nos à grauissimis viris accepimus) ut quicumque ad sacrificium Missæ audiendum conueniunt, ad vnum omnes sacram communionem semper accipiant, Quæ res maximum nobis ruborem

Consuetudo Ecclesiæ Æthiopiæ.

borem iniicere, studiumque deuotionis erga hoc Sacramentum adferre deberet, cum nationes ab his locis (ubi semper vera & germana sacrosancti Euangelij integritas viguit) remotissimas, hanc sapissimè communicandi consuetudinem etiam nunc seruare comperiamus. Ac ne quis falsò existimet apud hos populos rarò fieri sacrum, vnde mirum nò sit si præsentes semper in eo communicent, ille idem author, qui cum multis Occidentalis Ecclesiæ sociis oculatus testis fuit, & hæc memoriæ prodidit, refert apud eos hoc esse in more positum, vt quotidie in singulis Ecclesiis, vel cœnobiiis, vna tantum Missa celebretur, ad quam quicumque conueniunt, sacram Synaxim accipiant. Vnde hunc frequenter communicandi vsus antiquissimum esse, & ab ipso Apostolorum tempore vsq; ad nostram ætatem in æthiopiæ Ecclesiæ seruatum fuisse intelligimus: In aliis verò Ecclesiis ad multa tempora durasse ex Anacleti, & Hieronymi supra productis testimoniis, satis nos probasse arbitramur.

His quoq; adde, Ecclesiam nunquam prohibuisse frequentem cõmunionem, immò, ne prohiberetur, statuisse, cum
dixit

dixit: Non
ducare pin
Quod non
pingues ter
mini; mulc
Etat ea dif
pauperes d
hanc sacra
tra iustam
tionem ag

Probation

Et

C

I AM, q
berimc
tione Con
diximus,
ter ad illa
testimoni
dine, & na
torumq;
su ostendi
thoritate
primùm
qui code
comprob
quentem
Fideles h

dixit: Non prohibeat dispensator man- *Do con-*
 ducare pingues terræ in mensa Domini: *secr. di-*
 Quod non debet dispensator prohibere *stin. 2. c.*
 pingues terræ manducare in mensa Do- *non pro-*
 mini; multo minùs illi, ad quos non spe- *hibeat.*
 ctat ea dispensatio, prohibere Christi
 pauperes debent, qui ex deuotione, ad
 hanc sacram mensam accedunt, nisi con-
 tra iustam & sanctam Ecclesiæ prohibi-
 tionem agere de industria velint

Probationes à sanctis Patribus, & Do-
ctoribus Græcis accepta.

C A P V T V.

IAM, quoniam de eximia utilitate v-
 berissimoque fructu qui ex frequenta-
 tione Communions existit, satis multa
 diximus, quamq; laudabile sit frequen-
 ter ad illam accedere, sanctæ Scripturæ
 testimonio, & Apostolorum consuetu-
 dine, & nascentis Ecclesiæ instituto, mul-
 torumq; deinceps populorum consen-
 su ostendimus: Idem confirmabimus au-
 thoritate & doctrina sanctorum Patrū,
 primū Græcorum deinde Latinorum,
 qui eodem ferè studio & confessione
 comprobant, ac maximè laudant, fre-
 quentem huius Synaxis vsum, & ad eum
 Fideles hortantur.

In